

Nouzovský žurnál

1

ročník X

1996

V tomto čísle začíná nový seriál o táborovém vaření
KUCHAŘSKÉ ZÁZRÁKY

Co najdete uvnitř

	Informační servis	3
	informace o tom, co bude	
	Psí podpis	4
	Heroušova zimní výprava do Rataj	
	At' žijí lyže	5
	průběh zimního soustředění ve Vítkovicích	
	Kuchařské zázraky (1)	8
	nový seriál o strastech i slastech táborového vaření	
	Historie oddílu Průzkumník (1)	12
	vznik oddílu a prvních 10 let činnosti	
	Slavné výroky	15
	nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	

V příštím čísle naleznete mimo jiné:

- reportáž o velkém tahu na Jedlovou
- 2. díl seriálu Kuchařské zázraky
- 2. díl seriálu Historie oddílu Průzkumník
- další slavné výroky

Nouzovský Žurnál, ročník X, číslo 1
Vyšlo 2. února 1996 v Kolíně
Uzávěrka čísla 28. ledna 1996

Vážení čtenáři,

nacházíme se na prahu roku 1996, roku, ve kterém oddíl Průzkumník oslaví 25 let svého trvání. Již celé čtvrtstoletí uběhlo od chvíle, kdy byl na jaře roku 1971. Naprostá většina z vás, kteří čtete tyto řádky, tenkrát nebyla na světě a ještě pár let se na něj nechystala. I pro vás a především pro vás jsou určeny různé pamětnické akce, které budou po celý tento rok probíhat, abychom si připomněli ty nejlepší zážitky z celé historie oddílu.

Pod stromeček dostal oddíl dopis od bývalého člena oddílu, který slibuje provést nás v pětadvaceti etapách tím, čím se bavili naši předchůdci a čím se možná budou bavit i naši nástupci námi inspirováni ať už přímo nebo prostřednictvím kronik. Zde je třeba také vyzdvihnout nezastupitelnou úlohu Nouzovského Žurnálu, který tímto číslem zahajuje již 10. jubilejní ročník. Právě díky jemu zůstávají zaznamenány i ty události a podrobnosti, které nemají místo na stránkách důstojně se tvářících kronik. Seriály, které byly vždy nedílnou součástí Nouzovského Žurnálu, za dobu existence časopisu zmapovaly kdejakou součást především táborového života v porovnání let minulých a současných. Ať už se hovořilo o živelných pohromách, latrínách, slavných úrazech, či celotáborových hrách.

V těchto dnech se už rozbíhá první etapa putování historií, soutěž ve sběru použitých autobusových jízdenek. A jak z předchozích řádků vyplývá, ani Nouzovský žurnál nezůstane stranou. V tomto čísle začíná seriál, který pojednává o historii oddílu. Samozřejmě, že v Nouzovském Žurnálu je stále dost místa i na tradiční rubriky, aktuální reportáže i další seriály, takže i v tomto roce se máte na co těšit.

vaše redakce

INFORMAČNÍ SERVIS

◆ Termíny výprav:

- 10. února
- 2. března
- 16. března
- 30. března
- 13. dubna
- 27. dubna
- 11. května
- 25. května
- 8. června
- 22. června

◆ Nouzovský Žurnál bude vycházet:

- č. 2 - 5. dubna
- č. 3 - 7. června
- č. 4 - 12. července
- č. 5 - 27. září
- č. 6 - 6. prosince

- ◆ Pro ty, kteří to ještě nezaregistrovali, zde máme informaci o změně ve vedení oddílu. Na celooddílové schůzce 23. ledna Slon složil funkci a vedení oddílu převzala Šárka.
- ◆ Ve dnech 13. a 14. dubna se koná již 2. ročník turnaje Softball Cup Open. Obhájí Průzkumníci titul? Pokud jim budeme dobře fandit, tak určitě ano. Ke startu se opět stejně jako loni chystají dvě družstva.

PSÍ PODPIS

Poslední výprava roku 1995 pořádaná 16. prosince Heroušem zavedla Průzkumníky do Rataj nad Sázavou. Jen vystoupili z vlaku, hned se pořádně zkoulovali, protože sněhu bylo dost.

V Ratajích na náměstí jezdí děti z kopečka na pekáčích. Martina a Sysel nadávají, že si nevzaly s sebou taky pekáč. Tak hledají v batohách aspoň igelitové pytlíky a jdou také jezdit. Herouš a Blondák to zkoušejí na kusu tvrdého papíru z nějaké krabice, ale moc jim to nejde.

„Jdeme se sklouznout,“ prohlásila Lucie. „Já vyndám svačinu.“

„To chci vidět, jak na tý svačině pojedeš,“ těší se Šed'a, ale je mu jasné, že Lucie hodlá vyndat svačinu z igelitového pytle, na kterém za chvíli pojede.

Janinka a Blondák se jako správní sourozenci tahají o igelit. Lucie se hrne na klouzačku. Rozjíždí se, přejíždí přes vyčnívající kameny a uprostřed jízdy je napadena volně pobíhajícím psem. Když se pes vyšťekal, vyběhl nahoru, zamířil k odloženým batohům a začal je očmůchávat.

„To ne!“ zaprotestovala Verča, zatímco její sestra Martina se začala smát na celé kolo.

Pes totiž dokončil kontrolu batohů a zvedl levou zadní nožku, aby tuto kontrolu stvrdil svým podpisem. Podepsaný batoh patřil Verče. Naštěstí byl nepromokavý, takže jeho obsah zůstal nedotčen.

AŽ ŽIJÍ LYŽE

Ve dnech 26. prosince 1995 až 1. ledna 1996 se konalo zimní lyžařské soustředění ve Vítkovcích v Krkonoších, které zorganizoval Tom. Zájemců bylo hodně. Na čtyřlůžkový pokoj až moc, ale Průzkumníci zvyklí z nouzovského srubu se vejdou všude.

Přeprava na hory probíhala ve třech vlnách. Brzy ráno vyjel pan Douša s Blondákem, Tomem, Kubou a Slonem. Pan Douša si na horách zalyžoval a večer jel zase domů. V 8 ráno se u klubovny sešli Dáša, Lenka, Anča, Janinka a Šéd'a. Kdo zná zavazadlový prostor škodovky stodvacítky, dokáže si představit náročnost úkolu. Šéd'a dobrých 15 minut zápasil s víkem kufru, než se mu podařilo jej zavřít, aby mohli vyjet.

Třetí vlnu tvořily Ještěrka a Lucie, které jely vlakem. Byly domluvené s Šéd'ou, že pro ně přijede do Jilemnice na nádraží. Šéd'a sice přijel pozdě, ale vlak zde ještě nebyl. Když konečně přijel, k Šéd'ovu velkému překvapení z něj nikdo známý nevystoupil. To už mu bylo jasné, že děvčata někde cestou zabloudila, ale netušil, kde a kterým dalším vlakem mohou dorazit. Vrátil se tedy do Vítkovic bez nich.

Ještěrka a Lucie ve Velkém Oseku správně nastoupily do rychlíku do Svobody nad Úpou. Stejným vlakem jeli i Stopaři. Ti ale stále tvrdili, že v Chlumci se přestupuje. Ještěrka a Lucie je poslechly a vystoupily, ale jaké bylo jejich rozčarování, když se sháněly po vlaku na Trutnov a dozvěděly se, že právě odjel a že to byl ten, co z něj před chvílí vystoupily. Musely tedy počkat na další vlak a do Jilemnice dorazily s dvouhodinovým zpožděním.

Žádný autobus nejel, a tak zkusily stopovat. Zastavila jim jedna starší škodovka. Její řidič si liboval ve zkratkách. To se mu ovšem nevyplatilo, protože zapadl a děvčata musela pomoci s vyprošťováním. Nešlo to snadno. Řidič poslal Lucii za volant, aby šlapala na brzdu. Zatímco Lucie přemýšlela, kde je brzda, křikl na ni:

„Hod' tam zpátečku!“

„Já to neumím, mně je teprve šestnáct,“ bránila se Lucie.

Nakonec se podařilo auto vyprostit, řidič zavezl děvčata do Roudnice asi 3 km od Vítkovic a odjel. Zbytek cesty musely absolvovat pěšky. Byly tři hodiny, když se objevily u lyžařského vleku. Náladu měly nevalnou, ale byly rády, že už jsou v cíli a nálada se postupně zlepšovala.

První Ještěřčin dojem z vítkovické sjezdovky nebyl zrovna nejlepší: „Tady je okolo málo lesa, o co se budu zastavovat?“

Narážela tak na svoje lyžařské začátky na Jedlové před dvěma roky, kdy se jí Čert posmíval, že má v kapse dřevěný magnet. Každou chvíli byla v lese. Tady si ale brzy zvykla a zanedlouho už jezdila tam, kam chtěla ona a ne lyže.

Originální způsob balení na sjezdovce předvedla Janinka. Na zmrzlém dojezdu nezvládla lyže a doslova sestřelila jednoho mladíka takovým způsobem, že mu odhodila jednu lyži do příkopu a odvezla ho kus s sebou.

Kluci měli s sebou i běžky. Po prvním výletu byl ale Kuba zdeptán fyzicky i psychicky. Kluci se vraceli zpět po sjezdovce, a to bylo na Kubu příliš. Po několika pádech se stal terčem posměchu ostatních a zbytek svahu raději sešel pěšky. Pak už on i Blond'ák zůstali věrní sjezdovkám a Tom se Slonem jeli příště sami.

Ani na vleku nebylo o zábavné situace nouze. Jednalo se o klasický vlek s kotvami pro dva lyžaře ovšem řešený tak, že si lyžaři brali kotvu sami. Kdo se pozapomněl, dostal kotvou přes hlavu. I někteří Průzkumníci byli takto postiženi. Kuba jednou zazmatkoval a pozdě se chytil kotvy. Po pár metrech odpadl, ale stačil ještě sundat i Dášu.

Ještěrka s Lucií se na vleku tak dlouho šťouchaly, až z něj vypadly. Ještěrka si při tom ohnula hůlku.

„No co,“ prohlásila, „stejně je nepoužívám.“

Oslavu Silvestra 1995 si budou všichni dobře pamatovat, protože jim došlo pití ještě před půlnocí. Celé to výstižně shrnul Kuba do jedné věty:

„Byla to pěkná ostuda, ale všem se moc líbila.“

Na Nový rok už zbývalo jen zabalit a odjet domů. K dispozici bylo jen jedno auto na devět lidí (Lenka a Blond'ák odjeli ještě před Silvestrem). Lucii, Slona, Toma a Kubu vezl Šéd'a na vlak do Jilemnice. Na silnici houstl provoz a vlak jim málem ujel. Do Jilemnice dorazili dvě minuty před jeho odjezdem. Zatímco tato čtveřice cestou ve vlaku opět potkala Stopaře, ostatní se autem probíjeli novoroční silniční zácpou.

Všichni se dostali do Kolína kolem půl šesté večer, ale byli spokojeni a už se těšili na další lyžařské akce.

KUCHAŘSKÉ ZÁZRAKY (1)

Táborové vaření, to je kapitola sama pro sebe. Princip střídání družin v kuchyni platil už od nepaměti. Na táborech vedených zakladatelem oddílu panem Mokrým ovšem v kuchyni fungovala jako kuchařka maminka jedné tábornice. To bylo až do roku 1975. Od roku 1976, kdy vedení přebrala paní Macková, se kuchyň stala prostorem pro různé experimenty vynucené buď malou praxí kuchařů nebo včas nezpozorovaným nedostatkem surovin. Znatelně tehdy stouplo využití odpadových jam. V kuchyni začíná kralovat Pavlínka a později v 80. letech vychází hvězda skvělé dvojice Mák a Máček, která naplno září především v Nouzově. Pověstné byly i jejich souboje o finance s Marianem, hospodářem tábora, občas přezdívaným strýček Skrblík. Po skončení éry Máků víceméně platí nepsané pravidlo, že v kuchyni se motá zdravotník. A to byli Marian, Krteček nebo Helča.

Vraťme se ale zpět proti proudu času na hryzelské tábořiště.

Dodo - Rychlá noha

Roku 1980 se jednou k obědu dělaly řízky. Mák ale s hrůzou zjistil, že došla strouhanka. Co teď? Půlka tábora bude bez oběda? A tak si zavolal Doda, který byl neocenitelný zejména jako velmi rychlá spojka. Však také se mu tehdy říkalo Dodo - Rychlá noha.

„Dodo, poběžíš k pečečákům a vysomruješ tam v kuchyni trochu strouhanky,“ úkoluje Mák Doda. „Řekni jim, že nám hoří plán.“

A Dodo vyrazil. Svého úkolu se zhostil znamenitě. Dle svědectví kuchařů tábora ROH ZPA Pečky Dodo vletěl do kuchyně, zavolal „Hoříme!“, popadl strouhanku a zase zmizel. Oběd byl zachráněn.

Knedlíková kaše

V roce 1982 byly na jídelníčku bramborové knedlíky. Pavlínka ale zjistila, že není hladká mouka. Poradila se s vedoucími družiny Štěnětem, Káčetem a Šed'ou a shodli se na tom, že zkusí jako náhradu polohrubou mouku. Jak řekli, tak udělali. Knedlíky byly krásné, nadýchané, člověk si dělal laskominy, ale jen do chvíle, než byl uvařený knedlík vyloven z hrnce a položen na pekáč. Během několika následujících okamžiků došlo k šokující proměně. V pekáči už nebyl knedlík, ale jakási beztvará hmota, která sice chutnala výtečně, ale přece jen ...

Představte si tu situaci, která nastala při výdeji. Táborník dává do okénka ešus a vydávající se ho ptá:

„Kolik chceš?“

„Čtyři knedlíky.“

„Kolik chceš sběraček?“ upřesňuje vydávající a táborník pak jen vyděšeně zíral, jak se ešus plní knedlíkovou kaší.

I to se může stát. Slabší povahy tehdy držely dietu, přestože knedlíková kaše chuťově neměla chybu.

Čínský restaurant

Občas není k zahození jídlo trochu zpestřit. To se provede tak, že se vyhlásí čínský restaurant, táborníci vyrazí do lesa na hůlky a pak se u oběda potýkají s tímto neobvyklým přiborem. Velké problémy měl Kosa, který doslova trpěl hladu nad plným ešusem, protože se mu vůbec nedařilo rýži hůlkami nabrat. Jiní na to vyztřáli tak, že prostě srazili hůlky k sobě, čímž vznikla jakási špachtle, a pak už nerušeně tlačili do hlavy. Některé modely hůlek měly dokonce špičku na nabodávání masa. Na námitky ostatních, že takhle se hůlky nepoužívají, argumentovali celkem správně, že rýže určená pro nabírání hůlkami se má více lepit a maso má být nakrájené na malé kousky.

Knedlíková pošta

Už od nepaměti se do kynutých knedlíků dávají různá psaníčka, případně i další věci, jako třeba česnek, brambor a podobně.

Dříve jste si dokonce mohli určit, kdo ten který knedlík dostane. Zásilka tak našla svého správného adresáta. V roce 1981 měl hlavní vedoucí tábora Lád'a Novák zlomenou nohu v sádře a po tábořišti se pohyboval jen o berlích. V kynutém knedlíku dostal dvě malé krásně vyřezávané dřevěné berličky.

Systém zásilek dovedli Máci téměř k dokonalosti. Máček měl knedlíky vyrovnané na válu a vždycky vyhlížel u okénka, kdo jde na řadu, a vyhlédnuté oběti přes její marné protesty přihodil do ešusu dáreček. Jednou se ale stalo, že někdo do válu strčil, knedlíky se pomíchaly a nikdo netušil, komu co patří. Teprve teď Máček ukázal své kvality. Nejprve knedlíky pořádně prohmatal a pak už neomylně předal adresátovi ten správný knedlík.

Barevné šílenství

V roce 1985 vypukla mánie barevných jídel, která pak pokračovala několik následujících let. Barvilo se kdeco všemi dostupnými barvami. Nejznámější asi zůstane nafilmovaná vzorová porce knedlo-vepřo-zela s modrými a zelenými knedlíky a žlutým zelím. Polévka byla pro změnu červená. Našli se však i tací, kteří barevné jídlo prostě nevzali do úst, třeba Jenufa. Ta pak žebrale v kuchyni třeba i dlouho do noci něco normálního k jídlu. Od té doby ji pak často kamarádi zlobili poznámkami na téma, že je nezdravé se na noc přejídat.

Občas se to ale s barvením přehnalo. Nezapomenutelná byla krupicová kaše v úpravě nazvané hvězdná obloha. Každý dostal sběračku modré kaše, sběračku zelené kaše a navrch hnědé kakao. To by ještě šlo. Jenže ten, kdo si obsah ešusu zamíchal, zjistil, že to, co se tam nachází, má do hvězdné oblohy daleko. Zelenomodrohnědá hmota se blížila spíše ..., no nebudeme to rozmazávat. Ostatně slabší povahy opět ukončily předčasně večeři a potupně prchly na místa, která jim kaše připomínala.

Vojenské rizoto, tedy zelené, také nesklidilo velký úspěch. Zde byl ovšem problém především v přemíře omastku. Barva už jen některým táborníkům dopomohla ke stejnému výsledku jako v předchozím případě. Po těchto zkušenostech byla z používaných barev vyloučena barva zelená.

Do třetice všeho šíleného. Kynuté knedlíky vznikly v barvách červené, žluté, modré a chyběla čtvrtá barva pro poslední várku. Kuchařící družina se chvíli dohadovala, a pak někdo navrhl barvu fialovou, která by měla vzniknout smícháním červené a modré barvy. Výsledek však předčil veškerá očekávání. Barvy se totiž příliš nespojily, takže vznikly knedlíky tak flekaté, že silně připomínaly hadr na podlahu. Ještě že si tentokrát slabší povahy mohly aspoň vybrat barvu.

Pokračování příště

HISTORIE ODDÍLU PRŮZKUMNÍK (1)

V březnu 1971 založil pan Mokrý technický kroužek, který měl v začátcích asi 12 členů. Mezi nimi byl i Mák, rok na to přišel Marian. Cílem kroužku bylo seznámit chlapce i děvčata s principy radiotechniky. V červnu téhož roku se pan Mokrý rozhodl tento kroužek pojmenovat Průzkumník a začít činnost jako pionýrský oddíl. Svým zaměřením byl Průzkumník ojedinělý, protože většina ostatních tehdejších oddílů byla zaměřena výhradně na táboření, turistiku, případně kulturu. Přesto nebo možná právě proto se oddíl ujal a patřil mezi nejaktivnější. Již v létě 1971 se konal první tábor na tábořišti v Hryzelích a od té doby se konaly tábory každoročně. Na prvních táborech se spalo ve stanech s podlážkou. Postupně se oddíl vybavoval stany s podsadami.

Průzkumníci se scházeli na půdě v domě bratra pana Mokrého.

„Dům kousek pod kostelem a tam modré dveře. Když se otevřely, dýchla na vás staroba domu i jeho obyvatel, že jste se při prvním setkání s nimi skoro polekali. Vpravo na konci chodby se točily vzhůru vysoké kamenné schody, na jejichž konci vás vítala rovněž chodba, tentokrát menší. Nyní jen stačilo zahrnout doleva, otevřít další dveře a již stoupat po dřevěných schodech na půdu. Tam chvíli rovně a nakonec malinko doleva. Další dveře. Po jejich otevření se zrodila malá místnůstka sousedící s ještě menší hned vlevo. Klubovna. Vzhledem k tomu, že se jednalo o půdní místnosti, je patrné, že si vyžádaly mnoho práce, než se dalo o klubovně vůbec mluvit. Přesto jsme tam chodili rádi. Byla naše. Všechny úpravy jsme si dělali sami a pokud bylo třeba něco nakoupit, pak se nakupovalo z oddílové pokladny, kam plynuly příjmy většinou ze sběru a různých brigád.“

Takhle vzpomíná na první klubovnu Láďa Novák, pozdější vedoucí oddílu. Protože však půdu obývali také holubi, nařídil v roce 1973 hygienik zastavit činnost v této klubovně. Panu Mokrému se podařilo zajistit náhradní klubovnu na Císařovsi. Byl to starý domek, kde bydlel ještě jeho majitel, starý pán, který čekal, až bude moci jít do domova důchodců. Průzkumníci chodili starému pánovi pomáhat, štípali dříví,

vozili uhlí, chodili na nákupy, apod. Mezitím si už jednu místnost upravovali jako klubovnu. Zanedlouho starý pán obdržel psaní, že se může přestěhovat do domova důchodců.

V domku bylo celkem pět místností, které si vyžadovaly mnoho úprav, ale všichni rádi přiložili ruku k dílu. Během dvou let byla provedena nová elektroinstalace, oprava půdy, obložení jedné místnosti dřevem a zařízení klubovny. V dalších místnostech se dále pracovalo. Některé pak používaly i jiné oddíly pionýrské skupiny.

Členská základna rostla a už v roce 1974 má Průzkumník 35 členů. Výpravy byly atraktivní, chodilo se s vysílačkami, prováděly se přechody lesů pomocí buzol. V klubovně se vyráběly hlasité telefonky, různé bzučáky, lampičky nebo minohledačky.

V roce 1976 pan Mokřý z oddílu odchází a zakládá nový oddíl čistě technický, který se usídlil v tomtéž domě. Vedení Průzkumníku přebírá dosavadní zástupce paní Macková. Vzhledem k tomu, že pan Mokřý zabezpečoval většinu techniky, s kterou oddíl pracoval, s jeho odchodem, i když určitá forma spolupráce existovala dále, se zaměření oddílu mění do dnešní podoby, tedy na přírodu, turistiku a táboření.

V roce 1978 přebírá vedení oddílu Láďa Novák. V té době má oddíl už 50 členů. Od počátků oddílu je zavedenou praxí, že vedoucími se stávali ti, kteří v oddíle vyrostli a prokázali svoje schopnosti. V tomto roce to byli například Mártý, Máček, Štěně, Bréca, Cais a další.

V roce 1980 končí družina Lvíčata. Protože však v oddíle už bylo hodně vedoucích, z těch Lvíčat, které splnili instruktorské zkoušky, byli původně vybráni jen čtyři. Ostatní ukončili v oddíle činnost. Jenže to byla jedna z těch družin, které zároveň tvoří dobrou partu, a tak nakonec si je Láďa na podzim svolal a nabídl jim další činnost v oddíle. Ti co nebudou mít družiny budou připravovat třeba výpravy a podobné akce. S touto vizí jakési pracovní družiny však mnozí nesouhlasí. Káče, Martin Bělík a Maka vzápětí odcházejí a zakládají nový oddíl Bobři, který se později přejmenoval na Žlutý Kvítek. Postupně v krátké době zůstávají v oddíle jen Myška, Želva, Jíra, Fanas a Šed'a, kteří jsou rozděleni k družinám.

V roce 1981, kdy slaví 10 let od svého vzniku, má Průzkumník

65 členů a čtyři družiny. Od té doby se jeho velikost už příliš nemění. Přichází však první rána. Z národního výboru přišla zpráva, že domek se bude bourat. Bylo to jako naschvál, zrovna když se podařilo dodělat krb v tzv. reprezentační místnosti určené pro slavnostní příležitosti. S tím se však nedalo nic dělat. Tak proběhla poslední vánoční besídka a po Novém roce 1982 přišly na řadu buldozery a všem bylo do breku. Národní výbor dal Průzkumníku dočasně k dispozici bývalý Klub mládeže vedle svobodárny u nemocnice. Dům byl však v dezolátním stavu. Prasklé přívody vody, nefunkční akumuláčky, popraskané zdivo, mokré stropy, atd. Na to už amatéři nestačili. Národní výbor slíbil obytné buňky do roka.

Druhou ranou pak bylo to, že tábor se roku 1982 konal v Hryzelích naposledy. V této oblasti měla být zřízena bažantnice.

K dovršení všeho se do objektu bývalého Klubu mládeže nastěhoval ODPM (Okresní dům pionýrů a mládeže) pro nevyhovující stav původní budovy ve městě naproti soudu. ODPM se stal posléze majitelem objektu a Průzkumníci zde byli trpěni čtyřikrát týdně v jedné půjčované místnosti. Úroveň schůzek šla prudce dolů, lidí v oddíle ubývalo. Práce na buňkách se opožďovala.

Oddíl se dostal do své největší dosavadní krize.

Pokračování příště

SLAVNÉ VÝROKY

Ještěř: Tomáši, chceš vidět horor? Lucie, otoč se!

Nováčkovské zkoušky.

Šed'a Milanovi: Tak konec srandíček.

Jaruška: Ale on to myslí vážně.

Štěpán: Krvácení tepelné a vrásečnicové.

Jaruška: Jak očistíš stopu?

Milan: Šmirglem.

Zuzka H.: Krvácení zastavím tím, že tam něco strčím.

Lucie: Tepna je taková ta nejtlustší žíla.

Sysel: Tyhle parohy odněkud znám.

Anča: Ty jsou moje.

Jaruška: Vezmete třeba půllitr pětilitrovej ...

Křečci píšou test na uzly a ohně.

Tomáš S.: Tady mám chybu.

Tomáš D.: Taky na to koukám.

Sysel: Jak se to řekne, voda ve stromě ..., jo, smůla!

Martina: Já jsem koktala při písémce.

Sysel: Jdi se cvoknout.

Jana čte: Šerif četl neúprosným hladem ...

Sysel: Tome, jak to, že jsi nepřišel, čekaly jsme na tebe půl hodiny.

Tom: Vy jste říkaly, že když nepřijdu, tak nepřijdete taky. Tak jsem nepřišel.

Lucie: Jdu skuhrat domů.

Jaruška: Tyhle boty byly černý, ne?

Janinka: Já jsem je umyla mejdlem.

Šárka: Já mám obrněný nohy.

Starosta: Kdo jí pytlíky a vyhazuje papíry na zem?

Šárka: To je modřinka, to nebudu moct nosit sukně. Já je stejně nenosím.

Čert Janince na velkém tahu:

Ty nemáš co myslet, ty jsi tady za odměnu.

Šárka: Já necejtím nohy. Teď mi to nevadí, ale až je sundám ...

Že je Starosta příslušníkem Policie České Republiky,
pozná každý. Má to napsáno na čele.

Lid čte ledacos, Průzkumníci čtou Nouzovský Žurnál!